multiPÀ DE PESSIC

La **Senyora Farina**, era molt blanca i fina. Se sentia orgullosa de la seva suavitat això sí, li feia molta ràbia embrutar-ho tot, però és una cosa que no podia evitar. Ella

va néixer a **Catalunya**, així és que diuen que és europea.

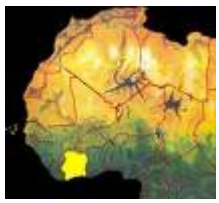

El **Senyor Cacau**, era negre i gustós. Li encantava estar sol i el sol, però mai tenia temps per prendre'l, ja que sempre havia d'estar viatjant. Va néixer a **Costa d'Ivori**, i diuen que és africà.

El nen **Sucre de Canya**, de color marró, era tant dolç, tant dolç, tant dolç, que tothom tenia ganes d'estar amb ell. El **Senyor Ou,** en canvi, semblava que tingués dos caràcters: un de suau (blanc) i un de fort (groc). No sabies mai què dir-li o si fer-li un somriure o posar-te molt seriós.

El nen **Sucre de Canya** va néixer a **l'Equador**, així és que diuen que és llatinoamericà. L'**Ou** va néixer de la gallina, així és que ningú mai li demana d'on és.

Una tarda que feia molta calor van trobar-se tots aquests personatges (**Senyor Ou**, **Senyora Farina**, **Senyor Cacau** i el nen **Sucre de Canya**) a la cuina del Mas Jornet, que estava al mig de la muntanya del Tagamanent. Allà hi havia moltes coses, algunes necessàries i altres no: aigua, gas, televisió, llum, paelles, forquilles, gots, batedora, escombres, bosses de plàstic...

Tots van coincidir a una taula que, per cert, estava decorada amb unes estovalles de **l'Índia** de molts colors. Al principi no es miraven els uns als altres, res, ni una miradeta de curiositat. Estaven més pendents de les coses que veien al seu voltant, fins aleshores desconegudes. Quan ja va passar una bona estona, però, i no tenien res més per mirar, la **Senyora Farina** es va fixar en el **Senyor Cacau**. Només li va fer un cop d'ull i, de seguida, va pensar:

"Ui! Quin color més estrany que té aquesta Farina..."

I com que mai havia vist una **Farina** d'aquell color no li va agradar gens i va començar a imaginar coses:

"*...Segur que aquesta farina és tan fosca perquè alguna cosa ha d'amagar. O potser és que d'ara endavant el pa serà de color negre i no blanc com sempre, aleshores, què faré jo?*"

Fins i tot va arribar a pensar que era una **Farina** malalta i que li podria encomanar la seva malaltia. En fi, tot això s'ho va imaginar sense parlar ni tan sols una miqueta amb el **Senyor Cacau**.

El **Senyor Cacau** per la seva banda, quan es va despertar del seu somni, en el que imaginava que prenia el sol a una platja del seu país amb la seva família, no es va ni fixar en la **Senyora Farina** i això que ella l'estava vigilant fixament sense dissimular ni un pèl. En canvi, si que va veure que el Nen **Sucre de Canya** estava tremolant. I va pensar: *"*

Per què tremola aquest? Amb la calor que fa!...

I és que no sabia que el Nen **Sucre de Canya** estava molt espantat i era per això que tremolava. Sí, al nen li feia molta por tot el que tenia al seu voltant: les paelles gegants, els electrodomèstics que feien molts sorolls estranys, les culleres lluents... No ho havia vist mai a la seva vida tot això perquè a la comunitat de **l'Equador**, on vivia abans, no tenen res semblant. I tot el desconegut ens pots fer por...

El pobre Nen **Sucre de Canya** encara va sentir més por quan es va adonar que el **Senyor Cacau** el mirava i mirava. Tampoc l'havia vist mai abans i no s'assemblava ni al seu pare ni al seu germà, ni a ningú que conegués. El pobre només pensava:

"... *la meva mare sempre em diu que no parli amb els desconeguts, perquè a les notícies sempre diuen que la gent és molt perillosa, que contínuament hi ha molts perills i que la resta de persones ens poden fer mal!"*

Segur que si la seva mare fos allà amb ell, es sentiria molt més segur i tranquil. La seva mare, però, no hi era i ell tremola que tremolaràs.

No sé si recordeu que el **Senyor Ou** també hi era a la cuina. A més, era un dia en que es sentia de bon caràcter, es trobava animat i amb moltes ganes de xerrar. Va fer un passeig per la taula fins a quedar-se al mig i va començar a mirar a la resta. Va veure com tots ells s'havien col·locat a una cantonada diferent de la taula, molt allunyats els uns dels altres i va pensar:

"*Quina gràcia, són tots iguals però amb diferents colors. Aquí l'únic diferent sóc jo!"*

Cal dir que a ell li encantava sentir-se diferent, no li agradava ser com tothom, ell tenia quelcom especial i això li encantava. Mentre els mirava va tenir una idea. Se li va acudir que estaria bé fer alguna cosa per poder barrejar tots aquests pols de colors variats, estava convençut que seria divertit, no li agradava veure'ls a tots tan separats. Així és que els va demanar que s'acostessin cap a ell:

"*Ei, veniu tots cap a aquí!"*

Ningú no es va moure ni una mica i és que ningú es refiava de l'altre. El **Senyor Ou** després de molt insistir...

"*Ei, va, veniu si us plau, que no us faré res, vaaa, si us plau..."*

Per fi va aconseguir que s'acostessin cap a ell el **Senyor Cacau** i el Nen **Sucre de Canya**. La **Senyora Farina** s'hi va negar rotundament i va córrer a amagar-se dins d'un bol de ceràmica de la **Xina**. El **Senyor Ou** va anar fins a on estava el bol, es va enfilar per poder parlar amb ella, la volia convèncer, però va caure dins i es va trencar. Però com que aquell dia estava de bon humor, li va fer molta gràcia i va començar a riure molt i, entre rialla i rialla, va caure a sobre de la **Senyora Farina** fent-se tot una pasteta. Al principi, la **Senyora Farina** va quedar horroritzada per la barreja, ella que era tan suau i fina, ara es trobava tota bruta i enganxosa, però poc a poc va anar sentint una frescor diferent i com que aquell dia feia tanta calor, fins i tot li va agradar.

El Nen **Sucre de Canya**, a qui li encantava passar-s'ho bé, va intentar pujar al bol. I com que no podia, li va demanar ajut al **Senyor Cacau**. Entre els dos van aconseguir enfilar-se al bol i, en veure la pasteta, van llançar-s'hi de cap sense amoïnar-se del que podria passar. I què va passar? Que els quatre van començar a pessigar-se i a fer-se pessigolles. Aquella pasta va agafar un color diferent i més consistència. De cop, tots ells i ella, estaven molt a gust, es van trobar molt millor que abans quan estaven sols i espantats. Van veure que era divertit estar tots junts i barrejats.

Com no ho havien pensat abans? Abans de conèixer-se entre ells, ja havien decidit que no s'agradaven, en canvi, ara que sabien com eren, quin era el seu gust, el seu tacte, la seva olor, el seu riure... cada un d'ells i ella, trobaven que sense els altres la vida ja no era el mateix. Tots junts feien una barreja millor i més enriquidora que per separat.

I va ser en aquell moment quan van decidir que junts i barrejats formarien la

Comunitat del Pa de Pessic.